

УДК 619:616.993.6:636.7/8

ЯРЕМЕНКО Н.О., магістрантка

Наукові керівники – **ГОНЧАРЕНКО В.П., СОЛОВЙОВА Л.М.**, кандидати вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Gon4arenko2008@ukr.net; soloviovalyuda@ukr.net

ДІАГНОСТИКА БАБЕЗІОЗУ СОБАК У М. БІЛА ЦЕРКВА

Бабезіоз, як захворювання собак, відоме з кінця XVIII століття. В Україні даний протозооз був виявлений на початку XIX століття. На сьогодні дана інвазія має широке розповсюдження в самих різних природно-кліматичних зонах. Хворі бабезіозом собаки не лише втрачають здоров'я і приносять моральні та матеріальні збитки своїм господарям, а і стають носіями хронічних патологій, а у разі несвоєчасної діагностики та лікування гинуть. Тому вивчення діагностики бабезіозу собак є актуальним.

Метою даної роботи було вивчення клінічного стану та показників крові хворих на бабезіоз собак за даними ФООП "Тихоненко С.С." м. Біла Церква.

Матеріалом для дослідження були 10 хворих на бабезіоз собак – пацієнтів ФООП "Тихоненко С.С." м. Біла Церква, а також кров від них.

Перебіг бабезіозу у собак був переважно гострий, температура тіла – 39,5–41,5 °С. Тварини були пригнічені, відмовлялися від корму, а деякі – і від води. Власники собак відмічали схуднення, залежування, пасивність у приміщенні і під час прогулянки, у деяких – сковану ходу і особливо – слабкість кінцівок. Видимі слизові оболонки та шкіра у перші два дні хвороби були анемічні, а потім набували жовтого забарвлення. Дихання було напружене, 35–45 дихальних рухів за хвилину. Кількість серцевих скорочень від 120 до 180 за хвилину. У тварин спостерігали блювання. Блювотні маси пінисті, жовтого кольору. У більшості випадків спостерігалася діарея. Фекалії жовтого кольору, з домішками крові. Відмічали часте сечовиділення. Сеча мала від інтенсивно-жовтого до червоного кольору. При пальпації органів черевної порожнини спостерігалася напруженість черевної стінки, болочість у ділянці печінки. У мазках крові були виявлені різні форми *B. Canis*.

При аналізі гематологічних показників у досліджених собак ми відмітили вірогідне зменшення вмісту гемоглобіну, кількості еритроцитів та гематокритної величини. Кількість лейкоцитів була вірогідно збільшеною. Це свідчить про те, що відбувся гемоліз еритроцитів та вивільнення гемоглобіну.

Таким чином, за бабезіозу собак ми відмітили пригнічення, лихоманку, розлади травлення, гемоглобінурію, анемічність слизових з подальшою істеричністю, а також олігоцитемію, олігохромемію, лейкоцитоз та зменшення гематокритної величини.

УДК 619:616.993.192.66:636.7

СОКОЛОВА Л.М., магістрантка

Науковий керівник – **СОЛОВЙОВА Л.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

soloviovalyuda@ukr.net

ЕПІЗООТИЧНИЙ ПРОЦЕС ДЕМОДЕКОЗНОЇ ІНВАЗІЇ У СОБАК

Демодекоз – актуальна і поширена проблема в наш час. Багато собак страждає від цього захворювання. Клініка хвороби різноманітна, і в деяких тварин захворювання минає досить швидко, не завдаючи великої шкоди організму, в інших собак – протікає важко, загрожуючи життю тварини. Частіше хворіють породисті тварини, адже в багатьох з них є спадкові дефекти імунної системи.

Метою роботи було вивчити особливості епізootичного процесу демодекозної інвазії у собак, залежно від їх віку, породи, статі; залежно від пори року у ФООП «Тарасевич М.А.» м. Біла Церква.

Матеріалом для дослідження слугували хворі на демодекоз собаки. Поширення частоти захворювання визначали згідно з «Журналом реєстрації хворих тварин».

При дослідженні епізоотологічних особливостей було виявлено, що на демодекоз хворіють собаки усіх вікових груп та порід, обох статей, в будь-яку пору року, але самці уражуються частіше (53,5 %), самки хворіють рідше (46,5 %).

Чистопорідні собаки більше схильні до цієї хвороби. Так, найчастіше за нашими даними, демодекозом хворіли німецькі вівчарки (20,9 %), потім – шарпеї та ротвейлери (16,3 % та 14 %), французькі бульдоги (11,6 %). Найменш схильними до даного захворювання були чау-чау та пуделі (по 2,3 %).

Щодо віку собак, молоді тварини уражувалися демодексами частіше: 11 (25,6 %) мали вік до 6 місяців, 12 (27,9 %) – від 6 місяців до 1 року, 11 (25,6 %) собак були 1–3-річного віку, 5 собак – 3–6 річного (11,6 %), і лише 2 собаки 7–10 річного віку, та віком старші 10 років (по 4,7 %). Тобто, найчастіше хворіли собаки віком до 3-х років.

Спостерігаючи за сезонністю хвороби, виявили, що найчастіше спалахи хвороби виникали у зимово-весінній період: найвищий відсоток хворих тварин відмічали у лютому та березні місяцях (18,6 %), найнижчий – у липні, серпні, вересні, жовтні та листопаді (2,3 %).

Отже, вивчення епізоотичного процесу за демодекозу собак дало можливість з'ясувати залежність інвазії від віку, породи, статі собак, пори року для розробки подальших належних методів діагностики, лікування та профілактики.

УДК 619:616.993.192.66:636.7

ЯРОВА Ю.В., магістрантка

Науковий керівник – **СОЛОВЙОВА Л.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

soloviovalyuda@ukr.net

ЗМІНИ КЛІНІЧНОГО СТАНУ ТА ГЕМАТОЛОГІЧНИХ ПОКАЗНИКІВ ЗА ДИРОФІЛЯРІОЗУ СОБАК

Дирофіляріоз – це нематодозне захворювання собак, котів, диких м'ясоїдних, а також людини, що викликається *Dirofilaria immitis*, яка локалізується у серці, легеневій артерії та інших кровоносних судинах, і *D. repens* – у підшкірній клітковині.

Личинки (мікрофілярії) постійно мігрують по організму із кровотоком. Вони можуть призвести до тромбозу і емболії, закупорюючи просвіт судин, що призводить до ендокардиту і порушень роботи клапанного апарату серця та розширення передсердя.

Кількість випадків дирофіляріозу в Україні стрімко зростає, тому для запобігання подальшого розповсюдження захворювання актуальними є заходи своєчасної діагностики та лікування.

Метою даної роботи було вивчення змін клінічного стану та гематологічних показників хворих на дирофіляріоз собак у Калинівській районній державній лікарні ветеринарної медицини Вінницької області.

Матеріалом для дослідження були 10 хворих на дирофіляріоз собак, а також кров від них.

Нами був використаний метод діагностики із розбавленням краплі крові ізотонічним розчином NaCl у співвідношенні 1:2 та виявленням мікрофілярій у полі зору мікроскопа.

У хворих собак спостерігався сухий кашель, важке дихання. Загальний стан був пригнічений. Вони відмовлялися від корму, приймали вимушено лежачу позу. На зовнішні подразники реагували слабо, неохоче підіймалися. У деяких черево було помітно збільшене в об'ємі. Кон'юнктива була іктеричною. Відмічали аритмію. Спостерігали набряки у міжщелепному просторі, ділянці живота, потовщення кінцівок, нервові явища.

Щодо морфологічних показників крові, у собак, уражених дирофіляріями, був знижений вміст гемоглобіну в 1,4 рази. Кількість еритроцитів у дослідних собак була меншою, порівняно зі здоровими тваринами, в 1,5 рази. В 1,7 рази збільшилася кількість лейкоцитів. Величина гематокриту у хворих собак зменшилася на 5 %.

Таким чином, клінічні ознаки за дирофіляріозу собак є неспецифічними, вирішальне значення при постановці діагнозу мали лабораторні дослідження з метою виявлення мікрофілярій у крові, виявлені також зміни гематологічних показників.